

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

ΧΑΜΕΝΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Κόκκινο

ΚΕΔΡΟΣ

Κώστας Χαρίτος: *ΧΑΜΕΝΑ ΧΡΩΜΑΤΑ*
Κόκκινο

ISBN 978-960-04-5081-1

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Κώστας Χαρίτος, 2020*
© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

*στον Λάμπρο και στην Τούλα
που με έφεραν ως εδώ*

*στον Μάριο και στην Κατερίνα
που μου δείχνουν τον δρόμο για να συνεχίσω*

«Υπάρχει μια λοταρία με χίλιους λαχνούς. Οι μισοί σε καταδικάζουν σε απόλυτη φτώχεια. Οι έξι γράφουν ότι θα πεθάνεις μέχρι να γίνεις πέντε χρονών. Μόνο δέκα λαχνοί κερδίζουν, αλλά θα το ξέρεις αν έχεις ήδη τραβήξει έναν, γιατί η λοταρία αυτή λέγεται ζωή».

Από τη Βίβλο του αυτονόητου

Κόρι

Δυαδικό σύστημα, φίλε μου. Μηδενικά και μονάδες. Αυτό είμαστε. Κυρίως μηδενικά, αλλά κανείς δεν το παραδέχεται. Όλοι νομίζουν ότι είναι μονάδες και μάλιστα γραμμένες με έντονα γράμματα στην ιστορία του κόσμου. Είναι που δεν έμαθαν ποτέ να προγραμματίζουν. Θα ήξεραν, τότε, ότι τα πάντα είναι κώδικας. Ακόμα κι εσύ, που με κοιτάς με απαθές βλέμμα, δεν είσαι παρά μερικά δισεκατομμύρια γραμμές γενετικού κώδικα καλά κρυμμένες στον πυρήνα κάθε κυττάρου σου. Μη νομίζεις ότι πάω να σε ψαρώσω όπως τα πρωτάκια του MIT. Αν πάρεις το DNA σου, το ξετυλίξεις καλά, οπότε θα πιάνει καμιά εκατοστή μέτρα, και το κοιτάξεις, το μόνο που θα δεις είναι κώδικας. Αζωτούχες βάσεις, η μία δίπλα στην άλλη, που λένε στο σώμα σου αν θα έχεις πράσινα μάτια, μεγάλη περιφέρεια ή έξι δάχτυλα. Κι αν πειράξω μερικές από αυτές, μπορεί να ξυπνήσεις με μπλε δέρμα αύριο το πρωί. Πόσα ακόμα να σου πω για να σε πείσω; Πήγαινε όσο πιο βαθιά

θέλεις μέσα στην ύλη. Κβαντικές καταστάσεις, σου λένε οι φυσικοί. Ύλη και αντιύλη, ηλεκτρόνιο και ποζιτρόνιο, κουάρκ πάνω και κουάρκ κάτω. Τα βλέπεις; Το μηδέν και το ένα. Δυαδικό σύστημα εις τον αιώνα τον άπαντα. Μια βραδιά στο εργαστήριο Βιοπληροφορικής του MIT μάλωσα με ένα τσούρμο φυσικούς γι' αυτό το θέμα. Εγώ έλεγα ότι όλες οι ανθρώπινες σχέσεις μπορούν να προσομοιωθούν με το δυαδικό σύστημα, κι αυτοί μου κοπανάγανε την αρχή της αβεβαιότητας. Μεταξύ μας, έτσι είναι οι φυσικοί. Μόλις δουν τα δύσκολα, το ρίχνουν στην ορολογία, και άντε βγάλε άκρη μετά. Εγώ δεν κώλωσα. Έβαλα στοίχημα ότι μπορώ να σκαρώσω ένα προγραμματάκι που θα προβλέπει ποια γκόμενα θα έχει ο καθένας τους σε έναν χρόνο. Τους βλέπω σαν τώρα να ακουμπάνε τα δολάρια στο τραπέζι και να προσπαθούν να κρύψουν το γέλιο τους. Ύστερα από έναν μήνα έσκασα μύτη στη σχολή, κατέβηκα στο εργαστήριο, εγκατέστησα το πρόγραμμα σε έναν υπολογιστή, το έτρεξα, τύπωσα το αποτέλεσμα και το έβαλα σε έναν φάκελο που έκλεισα με λίγο λιωμένο κερί. Όχι ότι χρειαζόταν το κερί, ο φάκελος έκλεινε μια χαρά από μόνος του, αλλά έκανε πιο κουλαριστή τη φάση. Έπρεπε να έβλεπες τα μούτρα τους. Πού όρεξη για γέλια... Άφησα τον φάκελο στη γραμματεία και είπα να τον δώσουν στα καλόπαιδα του Φυσικού ύστερα από έναν χρόνο. Παίζει να ήταν οι χειρότεροι δώδεκα μήνες που πέρασαν στη σχολή. Την ημέρα που άνοιξε ο φάκε-

λος και διάβασαν τις προβλέψεις μου νόμισαν ότι είμαι ένας μικρός θεός. Μου έδωσαν τα λεφτά και με παρακάλεσαν να μη βγει τίποτε πιο έξω. Κι έτσι έγινε. Κώδικας και εχεμύθεια. Αυτά με έφεραν ως εδώ. Έτσι κέρδιζα τα προς το ζην. Κώδικας και εχεμύθεια. Κρίμα που, απ' ό,τι φαίνεται, τα ίδια ακριβώς με οδηγούν ολοταχώς προς τον θάνατό μου.

Ιβάν

Ο Ιβάν χώριζε τα πράγματα σε δύο κατηγορίες. Σε αυτά που καταλάβαινε και σε αυτά που δεν καταλάβαινε. Η βότκα, τα γρήγορα αυτοκίνητα, τα τσιγάρα κέδρου, τα καλάσνικοφ, τα ξυράφια και η πατρίδα άνηκαν στην πρώτη κατηγορία. Η δεύτερη ήταν σαφώς μεγαλύτερη και στην κορυφή της βρίσκονταν με διαφορά οι γκόμενες. Κάποιος στην υπηρεσία πρέπει να ήξερε αυτή την αδυναμία του και γι' αυτό του έδωσε για συνεργάτιδα την Κόνι Ουίλσον. Ο Ντάνι ισχυριζόταν ότι αν κοίταζες λεπτομερώς τα χαρτιά, η Ουίλσον ήταν στην πραγματικότητα ανώτερή του. Ο Ιβάν δεν συμφωνούσε, γιατί σπανίως κοιτούσε τη χαρτούρα και ποτέ με λεπτομέρεια. Όχι ότι αυτό έλυνε κανένα πρόβλημα. Με τους προηγούμενους συνεργάτες έβλεπαν μαζί μπάσκετ, πείραζαν την μπαργούμαν με το μεγάλο στήθος και κατοουρούσαν σε διπλανές τουαλέτες συγκρίνοντας τα πουλιά τους. Με την Ουίλσον το μόνο που έκαναν παρέα ήταν να μαζεύουν υπόπτους από τα σπίτια

τους, να τους χώνουν σε ένα δωμάτιο, να σκεπάζουν τη μούρη τους με μια πετσέτα και να τους κάνουν ερωτήσεις την ώρα που άδειαζαν έναν κουβά νερό στο πρόσωπό τους. Είχε και αυτό την πλάκα του, σε έδνε κάπως με τον άλλο, ειδικά την ώρα που ο ύποπτος νόμιζε ότι πνιγόταν και ξερνούσε τα σωθικά του μαζί με τις απαντήσεις, αλλά δεν σε έκανε πραγματικό συνεργάτη. Το κακό ήταν ότι κι αυτό τους το έκοψαν το τελευταίο εξάμηνο. Όχι από την Ουίλσον, από τον Ιβάν το έκοψαν – ανάθεμα στο νέο πρόγραμμα πρόληψης τρομοκρατικών επιθέσεων.

Υπήρχαν κι άλλα πράγματα που δεν κατανοούσε ο Ιβάν. Μαθηματικά, καμπύλες πιθανότητας, διάστημα εμπιστοσύνης, ακτιβιστές, δημοκρατικούς, κομμουνιστές, φρικιά, χίπις, υπολογιστές, μαύρες τρύπες, και πάει λέγοντας. Οι γκόμενες όμως δεν παίζονταν. Είχε αποφασίσει οριστικά ότι ήταν αδύνατον να καταλάβει πώς σκέφτονται. Όχι ότι στενοχωριόταν και πολύ γι' αυτό. Η εμπειρία του έλεγε ότι όσο είχε αρκετά λεφτά, ωραίο αυτοκίνητο και γυμνασμένο σώμα, οι γυναίκες δεν αποτελούσαν πρόβλημα. Τουλάχιστον όχι αυτές που ήθελε ο ίδιος. Με την Ουίλσον όμως δεν δούλευε αυτό. Την είχε καταλάβει από την αρχή. Ήταν κουλτουριάρα, όπως έλεγε ο Ντάνι, και αυτό σήμαινε ότι δύσκολα θα του καθόταν.

Καθώς ο Ιβάν οδηγούσε προς τη διεύθυνση που τους είχαν δώσει από τα κεντρικά, αναρωτιόταν μήπως η Ουίλσον γούσταρε γυναίκες. Να, και τώρα, μιλούσε πάλι

στο κινητό με κάποια Μαίρη, έπαιρνε βαθιές ανάσες και ίσιωνε το κορμί της πάνω στο κάθισμα. Είχε μαζέψει τα καστανά μαλλιά της σε έναν κότσο ψηλά στο κεφάλι της. Στον Ιβάν άρεσαν πολύ περισσότερο όταν έπεφταν ελεύθερα στους ώμους της, αλλά το τελευταίο που ήθελαν σε μια έρευνα ήταν να ασχολούνται με το πού μπλέχτηκαν τα μαλλιά τους. Ο ίδιος θα τα είχε ξυρίσει τελείως, αλλά το απαγόρευε η υπηρεσία, και γι' αυτό είχε αφήσει ένα πολύ αγνό ξανθό χνούδι πάνω στο κεφάλι του. Η Ουίλσον έκλεισε το τηλέφωνο και χαλάρωσε στη θέση της. Ο Ιβάν τράβηξε μια τζούρα από το τοιγάρο, απόλαυσε το άρωμα κέδρου και χαμήλωσε λίγο την ένταση στο ραδιόφωνο.

«Τι λέει το πρόγραμμα σήμερα;» είπε.

Η Ουίλσον πίεσε την οθόνη αφής και οι πληροφορίες εμφανίστηκαν στο παρμπρίζ.

«Κοντά στο Μεμόριαλ, γωνία Τζόνσον και 38ης, Χάρι Μιούλεν, εικοσιτεσσάρων ετών, διάστημα εμπιστοσύνης ενενήντα τρία τοις εκατό».

«Ωραία», είπε ο Ιβάν. Μπορεί να μην καταλάβαινε τι ήταν το διάστημα εμπιστοσύνης, αλλά ήξερε πως οτιδήποτε πάνω από ενενήντα τού επέτρεπε να ρίχνει τις σφαλίρες του χωρίς να χρειάζεται να εξηγήσει γιατί. Κοίταζε την οθόνη προσέχοντας ταυτόχρονα τον δρόμο.

«Δεν γράφει τι έκανε», είπε ο Ιβάν.

«Όπως και τις άλλες φορές».

«Όχι ότι με νοιάζει, αλλά βοηθάει».

«Δηλαδή;» είπε η Ουίλσον, που έκλεισε την οθόνη και έσφιξε λίγο τη ζώνη της.

«Να, άλλο να στρίβεις το χέρι ενός φονιά και άλλο ενός φοροφυγά».

«Δεν πρόκειται για φοροφυγάδες, αν αυτό σε ενδιαφέρει. Τους έχει αναλάβει η εφορία αυτούς», είπε η Ουίλσον.

«Ούτε και για φονιάδες», είπε ο Ιβάν, που φρέναρε για να σταματήσει στο φανάρι.

«Άλλα μου λένε όταν είναι μαζί μου στο μπουντρούμι», είπε η Ουίλσον.

Ο Ιβάν δεν μίλησε. Πάτησε με δύναμη το γκαζί μόλις άναψε πράσινο. Επίτηδες του το πέταξε αυτό με το μπουντρούμι. Για να του θυμίσει μέχρι πού φτάνει η εξουσία του. Θα γύριζε όμως ο τροχός. Έφτασαν έξω από τη μονοκατοικία του Μιούλεν σε λιγότερο από μία ώρα. Ο τύπος πρέπει να ήταν ματωμένος για να μένει σε τέτοιο σπίτι. Χτύπησαν το κουδούνι και περίμεναν. Η πόρτα άνοιξε αργά και ο Μιούλεν τους κοίταξε χωρίς να απασφαλίσει τη μικρή αλυσίδα, το μόνο πράγμα που τον χώριζε από τον Ιβάν.

«Τι θέλετε;» είπε με βραχνή φωνή, σαν να είχε μόλις ξυπνήσει.

Όστε κοιμόταν στη μία το μεσημέρι. Αυτό τον έκανε ύποπτο, σύμφωνα με τα κριτήρια του Ιβάν.

«Έχουμε ένταλμα έρευνας», είπε η Ουίλσον, που συνήθως αναλάμβανε το βαρετό κομμάτι της κουβεντούλας.

«Τι ένταλμα;» είπε ο Μιούλεν, που όρθωσε λίγο το ανάστημά του, λες και αυτό θα τους τρώμαζε.

«Σύμφωνα με τον νόμο...»

«Δεν μας χέζεις με τον νόμο. Δεν έχω κάνει τίποτα», είπε ο Μιούλεν και έκλεισε την πόρτα με δύναμη.

Η Ουίλσον κοίταξε τον Ιβάν με τα μαύρα μάτια της και άρχισε να μετράει χαμηλόφωνα:

«Ένα, δύο τρία, τέσσερα, πέντε».

Η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε το κοκκινωπό πρόσωπο του Μιούλεν.

«Δεν έχω κάνει τίποτα», ξανάπε. Το χέρι του κρατούσε σφιχτά την μπρούντζινη αλυσιδίτσα με τους κρίκους των δύο χλαιοστών. Είναι αστείο από πού πιάνονται οι άνθρωποι όταν αισθάνονται τη γη να φεύγει κάτω από τα πόδια τους.

«Έχουμε εντολή να σας μεταφέρουμε στο αστυνομικό τμήμα εντός δύο ωρών, και καλά θα κάνετε να ετοιμάσετε μια μικρή χειραποσκευή».

«Τμήμα, χειραποσκευή;» Ο Μιούλεν επαναλάμβανε τα λόγια σαν να προσπαθούσε να καταλάβει τη σημασία τους. «Ρε, δεν πάτε στο διάολο!» είπε και προσπάθησε να κλείσει την πόρτα, αλλά ο Ιβάν είχε ήδη χώσει το πόδι του ανάμεσα στην πόρτα και στο κάσωμά της.

«Τώρα θα σου πω εγώ ποιος θα πάει στο διάολο, γαμημένε», είπε.

Πριν προλάβει ο ύποπτος να τραβηχτεί, κλότσησε με

δύναμη την ξύλινη πόρτα, που τινάχτηκε και κοπάνησε στο πρόσωπο τον Μιούλεν.

«Δεν χρειάζοταν αυτό», είπε η Ουίλσον.

«Ενενήντα τρία τοις εκατό δεν είπες;» απάντησε ο Ιβάν. Μπήκε στο διαμέρισμα.

Ο Μιούλεν είχε σωριαστεί στο πάτωμα. Αίμα έτρεχε από τη μύτη του και στο χέρι του κρατούσε τους κρίκους της αλυσιδίτσας που υποτίθεται ότι προστάτευε το σπίτι του.

«Σήκω πάνω, ρε μαλάκα».

«Θέλετε λεφτά;» ψέλλισε ο Μιούλεν.

Ο Ιβάν έπιασε το χέρι του Μιούλεν, το έστριψε λίγο περισσότερο απ' όσο χρειάζοταν, το έφερε πίσω από την πλάτη του και του φόρεσε ένα ζευγάρι χειροπέδες. Ήταν αυτές οι καινούργιες που έσοφιγγαν περισσότερο μόλις προσπαθούσες να τις βγάλεις. Έριξε μια ματιά στον χώρο. Δεν είδε κάτι ύποπτο.

«Σ' τον αφήνω», είπε στην Ουίλσον και προχώρησε πιο μέσα, με το όπλο προτεταμένο. Ήταν σίγουρος ότι δεν υπήρχε άλλος άνθρωπος εκεί, αλλά τα νεκροταφεία ήταν γεμάτα σίγουρους αστυνομικούς.

Το σπίτι είχε κουζίνα, μπάνιο και άλλα τέσσερα δωμάτια. Ήταν όλα χάλια. Ξέστρωτα κρεβάτια, πεταμένα ρούχα, παπούτσια όλων των ειδών στο πάτωμα. Το ένα δωμάτιο ήταν γεμάτο μουσικά όργανα, άδεια μπουκάλια από μπύρες, μισοφαγωμένα χοιρινάκια, κουτιά πίτσας και πλαστικά καφάσια. Οι τοίχοι ήταν μονωμένοι με αφρό

πολυουρεθάνης, σαν κάποιος να το χρησιμοποιούσε για στούντιο. Ο Ιβάν επέστρεψε στο χολ, όπου η Ουίλσον διάβαζε στον Μιούλεν τα δικαιώματά του. Αυτός έβριζε χυδαία θεούς και δαίμονες, αλλά σταμάτησε μόλις τον πλησίασε ο Ιβάν.

«Ωραίο στούντιο. Σεξ, ναρκωτικά και ροκ εντ ρολ, Χάρι φίλε μου».

«Του αδερφού μου είναι. Εγώ είμαι χρηματιστής».

«Κι εγώ ιεραπόστολος», είπε ο Ιβάν σπρώχνοντας τον Μιούλεν προς την έξοδο.

«Έχω γνωριμίες», είπε ο Μιούλεν.

«Μόλις τις έχασες», είπε ο Ιβάν. «Πάρ' τους τηλέφωνο και πες τους ενενήντα τρία τοις εκατό».

Έδωσε μια σπρωξιά στον Μιούλεν, που παραπάτησε. Δεν φαινόταν συνηθισμένος σε τέτοιες φάσεις. Χρηματιστής. Ό,τι τους κατέβαινε έλεγαν. Μάλλον πρεζάκι βήτα διαλογής, που ξόδευε τα λεφτά του σε καθαρή ή σπίντα. Τον έχωσε στο πίσω κάθισμα έτσι ώστε να βρει λίγο το κεφάλι του στον ουρανό, μια μικρή μελανιά για ενθύμιο, και μπήκε στη θέση του οδηγού. Η Ουίλσον κάθισε δίπλα του. Ο Ιβάν έπιασε έναν κάντρι σταθμό και ξεκίνησε. Το μπάντζο τού έφτιαχνε πάντα τη διάθεση, αν και ήδη είχε φροντίσει γι' αυτό ο Μιούλεν και η αλυσιδίτσα της πόρτας. Η Ουίλσον είχε βγάλει το τάμπλετ και περνούσε τα στοιχεία της σύλληψης. Μονολογούσε, όπως πάντα, καθώς συμπλήρωνε:

«Φύλλο άρρεν, χρώμα λευκός, ύψος περίπου ένα και εβδομήντα, βάρος περίπου ογδόντα κιλά, επάγγελμα χρηματιστής. Αντιστάθηκε κατά τη σύλληψη; Τι λες να βάλω εδώ;»

«Πλάκα μου κάνεις;»

«Οκεί, πάμε παρακάτω. Αναγκαία χρήση βίας. Βάζω να. Αιτιολογήστε».

«Τι να αιτιολογήσουμε... Πώς θα μπαίναμε στο σπίτι;»

«Καλά, γράφω επιθετικότητα και άρνηση συνεργασίας».

«Έλα, ρε Ουίλσον, σαν πρωτάρα κάνεις. Έφτιαξε κάποιος χαρτογιακάς ένα ερωτηματολόγιο την ώρα που γαμούσε την γκόμενά του μέσα στο γραφείο και τώρα πρέπει εμείς να εξηγούμε γιατί ρίξαμε μια σφαλιάρα παραπάνω».

Η Ουίλσον δεν μίλησε και συνέχισε να συμπληρώνει τη φόρμα. Κι αυτή μαζί του ήταν. Οποιοσδήποτε δούλευε στην υπηρεσία ήταν μαζί του. Οποιοσδήποτε είχε περπατήσει έξω από ένα ανατιναγμένο εστιατόριο, δίπλα σε κομμάτια ανθρώπινου κρέατος σκορπισμένα στον δρόμο, ήταν μαζί του. Οι άλλοι μπορούσαν να φτιάχνουν όσες φόρμες ήθελαν.

«Κατηγορίες κατά του υπόπτου», είπε η Ουίλσον και άρχισε να πληκτρολογεί χωρίς να μουρμουρίζει αυτή τη φορά. Ήξερε πολύ καλά τι έκανε.

«Τι γράφεις;» ρώτησε ο Ιβάν.

«Τις κατηγορίες κατά του Μιούλεν».

«Η ίδια ιστορία, έτσι;»

«Η ίδια».

«Τελικά δεν θα μάθω ποτέ;» είπε ο Ιβάν.

«Μάλλον όχι. Εκτός κι αν αλλάξει η διαβάθμιση».

«Ούτε μπορεί να σου ξεφύγει κάτι άθελά σου», είπε ο Ιβάν, που ήξερε την απάντηση.

«Ασ' το, Ιβάν. Κι εσύ πέρασες από το δωμάτιο της ανάκρισης στην εκπαίδευση. Σου ξεφεύγει ποτέ τίποτε από λάθος;»

Όχι βέβαια. Το δωμάτιο της ανάκρισης. Τρεις μέρες χωρίς ύπνο, ηλεκτροσόκ τριάντα χιλιάδων βολτ, τέσσερις πνιγμοί και ισάριθμες ανανήψεις με τεχνητή αναπνοή. Δύσκολο να σου ξεφύγει κάτι. Δεν αντάλλαξαν άλλη κουβέντα. Έβαλαν τις μαύρες κουκούλες και έφτασαν στα κεντρικά. Ο Ιβάν βγήκε από το αυτοκίνητο, άνοιξε την πόρτα και τράβηξε σαν σακί τον Μιούλεν. Αυτός κοίταξε γύρω του, μάλλον προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί, σαν τον Μικρό Τζόρνταν που την Τετάρτη το βράδυ είχε φάει μια ξεγυρισμένη τάπα από πίσω και αυτός φώναζε στη γραμματεία γιατί δεν μέτρησε το καλάθι του. Προχώρησαν προς το κτίριο με τη σημαία των νήσων Μάρσαλ.

«Εδώ δεν είναι η αστυνομία», είπε το προφανές ο Μιούλεν.

«Σωστά», είπε ο Ιβάν.

«Μα δεν είπατε ότι...» και η φωνή του Μιούλεν έσπασε, όπως είχε σπάσει προηγουμένως και η φωνή του Έλις, του Χάρβεϊ, του Τέιλор και της Γκίμπσον. Μόλις καταλάβαιναν ότι έμπαιναν σε ένα κτίριο που δεν ήταν αμερικανικό έδαφος και οι ανακριτές τους δεν έδιναν λογαριασμό σε κανέναν. Πλην, ίσως, της κυβέρνησης των νήσων Μάρσαλ, όπως έλεγε ο Ντάνι, και ξεκαρδίζονταν στα γέλια στο κυλικείο του κτιρίου. Γέλια που δεν έφταναν ποτέ στα μονωμένα δωμάτια της ανάκρισης.

Ο Μιούλεν προχώρησε σκυφτός προς την είσοδο του προξενείου. Του θύμιζε τον τρόπο που έμπαιναν τα μοσχαράκια στο φορτηγάκι για το σφαγείο, στη φάρμα που πέρασε τα παιδικά του χρόνια ο Ιβάν. Μόνο που τώρα, με τον Μιούλεν, ήταν πιο εύκολο. Ούτε τον είχε δει ποτέ νεογέννητο να κλαίει για το γάλα της μάνας του, ούτε τον είχε μεγαλώσει μέχρι να τον στείλει στο σφαγείο. Ο Μιούλεν ήταν απλώς μερικά μικρά κουτάκια στην ηλεκτρονική φόρμα που συμπλήρωνε η Ουίλσον.

Μπήκαν στα κεντρικά και έβγαλαν τις κουκούλες. Τα αυτιά του Ιβάν γέμισαν με εντολές, πρωτόκολλα, ανακλήσεις διαταγών, διεκπεραιώσεις. Ότι ακριβώς μισούσε από τότε που μπήκε στο Σώμα. Πήγαν στο γραφείο διακίνησης και επιβεβαίωσαν την ηλεκτρονική φόρμα που είχαν στείλει από το αυτοκίνητο. Ο Αλόνσο τούς έδωσε συγχαρητήρια, με την άθλια προφορά του, και τους ενημέρωσε ότι το δωμάτιο ήταν έτοιμο. Ο Ιβάν δεν χώνευε